

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 02.03, 06.04, 08.06, 22.08, 07.12.2017 roku 11.01.2018 roku sprawy:

J. D. (1), syna C. i W. zd. U., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 sierpnia 2016 roku, w miejscowości S. na ul. (...), woj. (...), w ruchu lądowym, prowadził samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,86 mg/l i 0,83 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego J. D. (1) uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 178a §1 k.k. i za to na podstawie art. 178a §1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k. i art. 70 §1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 42 §2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia w ruchu lądowym wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat, zaś na podstawie art. 63 §4 k.k. zalicza na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu od dnia 21.08.2016r.;

IV. na podstawie art. 71 §1 k.k. w zw. z art. 33 §1 i §3 k.k. orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

V. na podstawie art. 43a §2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zmian.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych i na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2016 roku w godzinach popołudniowych oskarżony J. D. (1) przyjechał swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) w okolice baru (...) w S.. W barze spożywał ze spotkanymi tam znajomymi alkohol w postaci wódki. Następnie znajomy oskarżonego zawiózł go wymienionym autem do baru (...) przy ulicy (...), gdzie J. D. (1) wypił 3 piwa. Po spożyciu alkoholu, po godzinie 20-tej, oskarżony usiadł za kierownicą swego samochodu i ruszył nim

ulicą (...) w kierunku ulicy (...). J. D. (1) jechał wyżej wymienionym samochodem bez włączonych świateł, pomimo iż było ciemno. W trakcie jazdy oskarżony poruszał się od prawej do lewej strony jezdni, najechał na chodnik i nie używał kierunkowskazów. Na ulicy (...) w S. pojazd oskarżanego zaobserwowali M. T. (1) i K. K. (1), którzy jadąc samochodem marki V. (...) widzieli, że pojazd oskarżonego znajduje się na ich pasie ruchu, w związku z czym kierujący M. T. (1) zmuszony był wykonać manewr obronny w celu uniknięcia zderzenia, a następnie zdecydował się jechać za oskarżonym. J. D. (1) kontynuował jazdę ulicami (...) w S., gdzie został wyprzedzony przez pojazd kierowany przez M. T. (1) i zmuszony do zatrzymania. Wyżej wymienieni zabrali oskarżanemu kluczyki i zawiadomili Policję. Przed przyjazdem funkcjonariuszy Policji J. D. (1) dwukrotnie próbował uciekać, lecz został zatrzymany najpierw przez K. K., a następnie przez M. T. w okolicy sklepu (...) na ul. (...), skąd oskarżonego zabrał patrol policji w składzie f-sza M. Z. i f-sza G. T..

Oskarżony został doprowadzony do KPP S., gdzie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem (...).o. Pierwsze badanie o godz. 21:05 wykazało, że posiadał on 0,86 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast następne o godz. 21:09 wykazało 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie funkcjonariusze przewieźli oskarżonego do przychodni (...) w S., gdzie trzykrotnie, o godz. 21:55, 22:25 i 22:55, pobrano od niego krew do badań. W pobranych próbkach krwi stwierdzono odpowiednio 1,71 promila, 1,69 promila i 1,56 promila zawartości alkoholu.

J. D. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, czy organiczne zaburzenia osobowości. Występują u niego cechy osobowości dyssocjalnej oraz przeżyty epizod depresyjny. Tempore criminis nie występowały u niego zaburzenia psychotyczne i jakościowe zaburzenia osobowości, jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie były zaburzone w rozumieniu art. 31 § 1 lub 2 k.k. Oskarżony J. D. (1) nie był dotąd karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnienia oskarżonego J. D. (1) k. 131v-132, 154v;

- zeznania świadków: K. K. (1) k. 180v, 6v, M. T. (1) k. 180v-181, 4v, M. Z. k. 199-199v, 84v-85, G. T. k. 199v-200, 87v-88;

- dokumenty: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2, sprawozdania z badania krwi k. 22, 27, 34, protokoły pobrania krwi k. 23,29, 35, zaświadczenie psychiatry nt. leków przepisanych J. D. k. 126, opinia sąдово—psychiatryczna k. 52-55, opinie uzupełniające k. 142-144, 216-217v, dokumentacja medyczna k. 185-196, opinia biegłego z zakresu toksykologii k. 234-235, szkic trasy przejazdu oskarżonego k. 215, dane o karalności k. 204.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, podając przy tym, że nie wie co stało się tego wieczora, gdyż w dniu zdarzenia miał zanik pamięci. Nie wykluczył, że mógł kierować samochodem spod baru (...) na ulicę (...). Pamięta, że przed zdarzeniem pił alkohol w postaci wódki i piwa i że w barze (...) otrzymał od znajomego kluczyki do swego samochodu. Następnie ocknął się dopiero na ul. (...), gdy siedział w radiowozie. J. D. (1) podał przy tym, iż wcześniej przyjmował leki przepisane przez psychiatrę. Oprócz przepisanych leków oskarżony przed zdarzeniem przyjął także lek o nazwie H. ponieważ był zdenerwowany, wcześniej pokłócił się z żoną. (wyjaśnienia oskarżonego k. 131v-132, 154v)

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż oskarżony J. D. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, a działanie jego było zawinione. Powyższe ustalenia Sąd poczynił na podstawie analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, które pozwoliły na przypisanie oskarżonemu zachowania realizującego znamiona przestępstwa. W szczególności wskazać należy, iż oskarżony w swoich wyjaśnieniach jednoznacznie i w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdzając fakt, iż w dniu zdarzenia spożywał alkohol

w barach (...) i (...) oraz że dysponował tego dnia swoim samochodem marki F. (...). Jakkolwiek oskarżony wskazał, że w związku z zanikiem pamięci jedynie „nie wyklucza”, że przejechał samochodem z okolic baru (...) na ulicę (...), to zauważyć należy, że jego przyznanie się korespondowało z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, które uzupełniły relację oskarżonego nie pozostając z nimi w sprzeczności.

Wyjaśnienia oskarżonego w pełni korelowały przede wszystkim z wiarygodnymi zeznaniami K. K. (1) (k. 180v, 6v) i M. T. (1) (k. 180v-181, 4v) – naocznych świadków kierowania samochodem przez oskarżonego i którzy dokonali jego zatrzymania na ulicy (...) (k. 199-199v, 84v-85) i G. T. (k. 199v-200, 87v-8) f-szy Policji, którzy na miejscu, na gorąco usłyszeli relacje K. K. i M. T. o kierowaniu samochodem przez oskarżonego i którzy przejęli nietrzeźwego oskarżonego od wymienionych. Wyjaśnienia oskarżonego korespondowały także z dokumentami – protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2), sprawozdaniami z badania krwi (k. 22, 27, 34), protokołami pobrania krwi (k. 23,29, 35), zaświadczeniem psychiatry nt. leków przepisanych J. D. (k.126), opinią biegłego z zakresu toksykologii (k.234-235), szkicem trasy przejazdu oskarżonego (k.215). Sąd dał wiarę ww. dokumentom, albowiem były jednoznaczne, jasne i należycie sporządzone, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd nie dopatrzył się okoliczności, które wyłączałyby winę oskarżonego, bądź też w inny sposób wykluczały jego odpowiedzialność karną. Z opinii sądowo-psychiatrycznej, (k. 52-55) wynika, że oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, czy organiczne zaburzenia osobowości, jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 lub 2 k.k. U oskarżonego występują cechy osobowości dyssocjalnej oraz przeżyty epizod depresyjny.

W opinii uzupełniającej (k. 142-144) biegli psychiatrzy wskazali, że przeżyty przez J. D. (1) epizod depresyjny, jego osobowość określona jako dyssocjalna oraz przyjmowane przez oskarżonego leki nie mogły wpłynąć na rozeznanie przez niego znaczenia i konsekwencji spożycia przez niego alkoholu zarówno co do jego ilości i rodzaju. Biegli stwierdzili ponadto, że w okresie poprzedzającym wprawienie się J. D. (1) w stan nietrzeźwości działał on z pełnym rozeznanie i świadomością skutków jakie może wywołać alkohol, a jego zachowanie było w pełni swobodne, dobrowolne i niczym nieograniczone. Zauważyć w tym miejscu należy, że w art. 31 § 3 k.k. zawarte zostało odstępstwo od zasady winy, bowiem przepis ten pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która nie mogła w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem, a tym samym nie była zdolna do zawinienia. Tego rodzaju odstępstwo od zasady winy dotyczy osoby, która wprawiła się w stan nietrzeźwości lub odurzenia, powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, jeżeli konsekwencje te przewidywała albo mogła przewidzieć. Wyżej wskazana obiektywizacja odpowiedzialności karnej uzasadniona jest koniecznością zapewnienia ochrony dóbr prawnych przed czynami zabronionymi osób nietrzeźwych. Warunkiem takiego potraktowania sprawcy czynu jest to, by wprawił się on w stan nietrzeźwości na skutek własnej, świadomej decyzji o takim spożywaniu alkoholu której skutkiem będzie wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, co przewidywał lub mógł przewidzieć (por. R. Stefański, Kodeks karny. Komentarz, komentarz do art. 31 k.k., wyd. 3, 2017 r.)

W ustnej opinii uzupełniającej (k.216-217) biegli psychiatrzy, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dot. oskarżonego (z k.185-196) wskazali, że treść tej dokumentacji nie ma wpływu na wnioski wypływające z ich zasadniczej i uzupełniającej opinii. U oskarżonego biegli nie stwierdzili zaburzeń psychotycznych albo zawężenia świadomości, wskazali natomiast na to, że jego działanie (kierowanie samochodem) było „zborne, celowe” (k.216v) i nie miało związku z depresją oskarżonego. Jakkolwiek biegły L. G. wskazał, że przyjęcie przez oskarżonego leku hydroksyzyna mogłoby spowodować pogłębienie stanu upojenia alkoholowego, to z okoliczności sprawy nie wynika, ażeby J. D. (1) spożył taką dawkę leku, która mogłaby prowadzić u niego do zaburzeń świadomości (k.217). Biegła M. S. natomiast podała przy tym, że tempore criminis występowały u oskarżonego dwie okoliczności tj. upojenie proste i cechy osobowości dyssocjalnej, które jednak się nie sumują i w żaden sposób nie spowodowały u oskarżonego ograniczenia w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności do pokierowania swoim zachowaniem. (k.217).

Treść wydanych przez biegłych psychiatrów opinii oraz wnioski z nich wypływające są w pełni wiarygodne i nie budzą wątpliwości, nie zawierają błędów formalnych, ani merytorycznych. W ocenie Sądu przedmiotowe opinie są jasne, rzetelne, spójne i należyście uzasadnione.

Uwypuklenia nadto wymaga, że z opinii biegłego z zakresu toksykologii B. G. wynika, że zażywane przez oskarżonego leki antydepresyjne oraz hydroxyzyna nie zawierają w swoim składzie alkoholu etylowego i nie miały one wpływu na ustalenie się poziomu alkoholu etylowego w organizmie J. D. (1) oznaczonego badaniami alkometrem A2.0 jak i badaniami krwi. Nie miały również wpływu na metabolizm alkoholu i szybkość jego eliminacji z organizmu wymienionego. Odczytane wyniki badania stanu trzeźwości oskarżonego należy odczytywać więc jako następstwo spożycia przez niego napojów alkoholowych (k. 234-235). Sąd uznał opinię za wiarygodną, albowiem jest jednoznaczna, wewnętrznje spójna, wnioski z niej wypływające są logiczne.

Tym samym Sąd uznał oskarżonego J. D. (1) za winnego tego, że w dniu 20 sierpnia 2016 roku, w miejscowości S. na ul. (...), w ruchu lądowym, prowadził samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,86 mg/l i 0,83 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Czyn oskarżonego Sąd zakwalifikował jako przestępstwo z art. 178a §1 k.k.

Za powyższy czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność obciążającą przyjął fakt, iż oskarżony prowadził samochód w sposób stwarzający duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego – jechał szybko, nie miał włączonych świateł, poruszał się niebezpiecznie od prawej do lewej strony jezdni dwukierunkowej, zmusił do manewru obronnego M. T., najechał na chodnik (na co wskazywali w swoich zeznaniach świadkowie K. K. i M. T.). Nadto Sąd miał na uwadze, iż oskarżony zdecydował się prowadzić pojazd tuż po tym kiedy wypił znaczną ilość alkoholu oraz że kierował autem bez jakiegokolwiek ważnego powodu. Zważywszy na wyżej wskazane okoliczności Sąd uznał, że szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest znaczna, co wyłączało możliwość warunkowego umorzenia postępowania.

Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił jego dotychczasową niekaralność (k. 204) oraz przyznanie się do winy.

Sąd na podstawie art. 69 §1, §2 k.k. i art. 70 §1 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby. W ocenie Sądu istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwalająca na przyjęcie, iż pomimo niewykonania wymierzonej kary oskarżony, dotąd niekarany, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Na podstawie art. 71 §1 k.k. w zw. z art. 33 §1 i §3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Konieczność zapłaty grzywny będzie działała na oskarżonego wychowawczo i znieśnie u niego ewentualne poczucie bezkarności warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Wymierzając grzywnę Sąd uwzględnił dobrą sytuację materialną oskarżonego – jest zdrowy, zdolny do podjęcia pracy zarobkowej, nie ma nikogo na utrzymaniu nie ciąży na nim żadne wysokie zobowiązania finansowe.

Przy ustalonym poziomie nietrzeźwości oskarżonego w chwili przypisanego mu czynu oraz sposobu jego popełnienia (niebezpieczne kierowanie pojazdem mechanicznym po ulicach miasta, na których odbywał się ruch pieszych i innych pojazdów), na podstawie art. 42 §2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zaś na, zaś na podstawie art. 63 §4 k.k. zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu. Wymieniony okazał się kierowcą, któremu nie można ufać, czyn którego się dopuścił świadczy o jego lekkomyślnym traktowaniu zasad ruchu drogowego, w szczególności dotyczących jego bezpieczeństwa, stąd Sąd uznał, że należy wyeliminować go z ruchu drogowego na oznaczony powyżej czas.

Mając z kolei na uwadze treść art. 43a §2 k.k. Sąd obligatoryjnie zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, określając jego wysokość na kwotę 5.000 zł.

W ocenie Sądu wymierzona kara i orzeczone środki spełnią swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej - uzyskując właściwy oddźwięk i skutek społeczny, zwłaszcza w środowisku, w którym przebywa oskarżony - oraz szczególnej, a zwłaszcza zapobiegnie popełnieniu przez oskarżonego w przyszłości przestępstwa wpływając na niego wychowawczo. Są one adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił.

Mając na uwadze dobrą sytuację materialną oskarżonego Sąd na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 270 złotych i na podstawie art. 627 k.p.k. obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi.